

גמי שבת יב,ב: לא יקרא לאור הנר שמא יטה. אמר רבי ישמעאל בן אלישע אני אקרא ולא אטה. פעם אחת קרא ובקש להטות אמר כמה גדולים דברי חכמים שהיו אומרים לא יקרא לאור הנר. רבי נתן אומר קרא והטה וכתב על פנקסו אני ישמעאל בן אלישע קריתי והטיתי נר בשבת לכשיבנה בית המקדש אביא חטאת שמנה.

ושמרתם את משמרתתי (ויקרא יח,ל) – עשו משמרת למשמרתתי (יבמות כא,א ועוד)

במדבר ו, ב-ד: "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה'. מיין ושכר וזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל. כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל:

מסילת ישרים פרק יא: "אמר הקדוש ברוך הוא, כשם שאם נדר נזיר שלא לשתות יין - אסור לו לאכל ענבים לחים ויבשים ומשרת ענבים וכל היוצא מגפן היין, אף אשה שאינה שלף אסור ליגע בה כל עקר, וכל מי שנוגע באשה שאינה שלו מביא מיתה לעצמו" וכו'. והבט מה נפלאו דברי המאמר הזה, כי המשיל את האסור הזה לנזיר, אשר אף על פי שעקר האסור אינו אלא שתית יין, הנה אסרה לו תורה כל מה שיש לו שיכות עם היין, והיה זה למוד שלמדה תורה לחכמים, איך יעשו הם הסוג לתורה במשמרת שנמסר בידם לעשות למשמרתה, כי ילמדו מן הנזיר לאסור בעבור העקר גם כל דדמי ליה, ונמצא שעשתה התורה במצוה זאת של נזיר, מה שמסרה לחכמים שיעשו בשאר כל המצוות, למען דעת שזה רצונו של מקום, וכשאוסר לנו אחד מן האסורין, ילמד סתום מן המפרש לאסור כל הקרוב לו".

הרב קוק, מוסר אביך א,ה

עניין סייגות התורה אינו מצד עצם ההבאה לעבירה, רק שכמו שהעבירה רעה בענינה כמו-כן כל הענינים שמקושרים בה, בקשר עילה ועלול, רעים בענינים, וכדאי לפרוש מהם מאד.